Минувай, минувай!
Сякъ, щойтъ не чувай,
Не чакай поклонъ;
Ти повечъ си нъжна
Съ тазъ външность небрѣжна,
Съ гозъ гордия тонъ.

Гордъй се, тръпирай,
Ржка не простирай,
Скрѣбта си торай.
Свѣтъръ — той не кае,
Нещо да те знае —
И би го не знай!

Та що? И да зналь би
Надъ двоиръ жалби
Не би се смилиль!
За свойто участие
Къмъ двойто нещастие
Цѣна би турилъ.

Но би го не простиль
И крѣста си носиль
Безъ ропотъ, безъ стонъ,
И, горда, сърдзара,
Приимаш борбата,
Като нѣкой законъ.

Бори се, о, смѣло, —
Нами е рѣшено
Да гинемъ въ борба;

ГРАДСКИ АРХИВ СОФИЯ 70 инв. №